

Zsille Gábor

Névtelen

Van ott fenn, északon, van egy kis tó.
A tengertől alig egy órára.
Boltívként hajolnak fölé a fák:
Lengyelország eleven oltára

ebben a rejtett székesegyházban,
a szíve, úgy sejtem, érintetlen,
küszöbén sűrű nád, békalencse,
egy elhagyott csónak félig telten

várja az alámerülést, vagy tán
már alá is merült, hiszen Pesten
írom ezt, kilenc hónappal később.
Úgy leltem rá, hogy nem is kerestem,

az erdei út szélén kézzel írt
fatábla jelzi: *Tavacska jobbra*,
csak ennyi, nincs is neve, hát persze,
hogy megálltam. Egy kedves halottra

gondolva sétáltam a fák között
a partig. Az a csönd, az a való-
szerűtlen csönd naplemente előtt
az oltárnál. A vízbe hatoló

fény a lombkorona-boltíven át.
Akkor belém hasított a fanyar
sejtelem: ezen a helyen alig-
hanem én vagyok az első magyar.

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. A *Magyar Napló* folyóirat versszerkesztője.

Pont

Az erdő titokzatos pontja,
ahol a húszméteres fenyők birodalma
átmenet nélkül nyírekre vált.
Nem tévedés, húszméteres: irdatlan nyurgák
az északi fák, például Bialystok mellett,
törzsük töredezett, ráncos, csak a felső
negyedén-ötödén meredeznek ágak.
Az erdő titokzatos pontja, ahol a süppedős
tűlevélszőnyeg hirtelen megszakad,
és már ritkás fűvön és fekete földön lépek,
a félhomály helyett fény, a kriptacsönd
helyett tücskök, madárdal, nyár, zizzenő
levelek, gallyak, a távolban valami rikolt.
Mögöttem fenyők, fenyők, előttem nyírliget.
Egy bokor ágai között mélybarna pók lebeg.
Lennék e rejtelmes ponton egy nyír, lennék
a pók, nem sejtve, mi végre születtem ide,
mire megy ki ez az egész, lennék a pók, a nyír,
tudatlanul élvezve létem, a felfoghatatlan
otthont. Vagyok a nyír, a pók.

Gyümölcs

Simon Adrinak

Vadszeder, az vagy te, áfonya,
savanyút édessel váltogatsz,
a búskomorság mocsarából
elém rajzolódó boldog arc,

az vagy te, önpusztító drága,
nagy néha szűz, máskor meg kurva,
százszor ismételt hibáidból
makacsul semmit sem okulva

vergődsz a lét pókhálójában,
nem lehet kibontani onnan,
hiába öllek magamhoz
őrült veled-egy magányomban.

Szédület, az vagy te, légtornász,
rabságod szakadékát ásva,
négyemeletnyi mélység fölött
megérsz lassan a lehullásra.

Ölelést szűrással váltogatsz,
áfonya, az vagy te, vadszeder,
nincs rá szavunk megindokolni,
miért nem hagylak el, hagysz te el.

